

[Aksel Larsen.]

noget sjældnere, at man forlanger depositum. Dette „noget sjældnere“ må vel betyde, at det dog forekommer. Så spurgte jeg ministeren, og jeg spørger nu igen: I hvilke værnemagsager er det forekommet, at man har forlangt depositum? Nævn bare eet eneste eksempel udover W. T. K.-sagen. Rigsadvokatens embedsmænd, Roepstorff, Kirchheiner o. s. v., kender intet tilfælde. Hvis ministeren har mere viden om denne sag end rigsadvokatens embedsmænd, synes jeg, ministeren skulle åbenbare dette, ellers skulle ministeren erkende, at her er virkelig sket noget i allerhøjeste grad utiladeligt og unormalt, og så skulle ministeren tage sin egen fornuft i brug og sige til sig selv, at når der sker noget, der er i så høj grad unormalt, må der være en grund til det, som ikke ser alt for godt ud.

Løvrigt henholder ministeren sig til domspræmisserne og siger, at derom kan jeg have min mening, og ministeren kan have sin. Ja, det er rigtigt, men jeg kunne ikke tro, at ministeren har den mening, at domspræmisserne er rigtige. Domspræmisserne strider imod den simple og nøgne sandhed og de simple og nøgne kendsgerninger. Jeg har allerede nævnt det tilfælde, at domspræmisserne siger, at embedsmænd fra rigsadvokaturen har bevist, at Carl Madsen havde den og den opfattelse. Jeg har dokumenteret, at alle de mange vidner fra rigsadvokaturen og anklagemyndigheden blev afhørt om dette spørgsmål og samstemmende udtalte, at Carl Madsen ikke havde opgivet sagen, den eneste undtagelse var kontorchef Sinding. Når en domstol tillader sig på dette grundlag at sige „embedsmænd“, tager Sinding i flertal og beskylder de andre for at lyve for retten, når en domstol efter en sådan vidneafhøring tillader sig at skrive i sine præmisser, at „embedsmænd“ har givet den det og det indtryk, må ministeren undskylde mig, at så er det svært at få eller genvinde sin tillid til domstolene.

Ministerens vil helst lade det ligge, jeg har sagt om dateringen af den anden del af revisionsberetningen og dateringen af Pihls indstilling til justitsministeren. Det kan jeg så godt forstå, men det vil jeg ikke. Rigsadvokat Pihl sendte indstillingen til justitsministeren 6 dage, før han modtog anden del af revisionsberetningen. På trods af dette siger domspræmisserne, at man må gå ud fra, at Pihl har læst denne anden del af revisionsberetningen, før han affattede sin indstilling. Nu har rigsadvokat Pihl formodentlig ikke affattet sin indstilling på fem minutter, han

har jo brugt nogle dage til det. Han skulle altså have haft denne anden del af revisionsberetningen nogle dage før den 27. november for at være i stand til at tage den i betragtning ved affattelsen af indstillingen til justitsministeriet. Heller ikke på dette punkt kan jeg altså nære nogen tyrkeretro til, at retten er kommet til et rigtigt skøn.

Jeg kommer igen tilbage til dette, at domstolene mener, at Carl Madsen anså efterforskningen for tilendebragt. Der findes masser af vidneudsagn, dokumenter o. s. v. såvel som hans eget udsagn om, at han aldeles ikke anså efterforskningen for tilendebragt. Det passer naturligvis i anklagemyndighedens kram, at domstolene på trods af alt dette kommer til et sådant resultat.

Hvad frokosterne på restaurant „Gourmet“ angår, er ministeren i stand til at oplyse, hvad en garderobedame og to tjenere har sagt, og det kan ministeren naturligvis have hørt mundtligt fra en af dem, der overværede retsmøderne, for, såvidt jeg ved, er retsbogen fra landsretten ikke sådan tilgængelig, i hvert fald ikke for almindelig dødelige. Men det, at landsretten ikke har tillagt det nogen betydning, anser jeg ikke for noget bevis for, at disse vidneudsagn har været urigtige, jeg fristes til at sige tværtimod. Jeg vil igen sige, at jeg synes, det er påfaldende — uanset om ministeren eller jeg har ret med hensyn til, hvad der er coutume —, at landsretten i sine præmisser overhovedet ikke omtaler dette. Jeg synes, det er påfaldende også af den grund, at rigsadvokaten i byretten gav den forklaring under vidneansvar, at det havde kun været meget beskedne frokoster, som regel medbragt lommemad, og det så viser sig, at det var frokoster, som var meget dyre, og som foregik på en af byens luksuspiserrestauranter. Jeg synes, at der der havde været passende anledning for landsretten til at tale lidt alvorligt med rigsadvokaten og indskærpe ham hans vidnepligt, og når landsretten ikke har gjort det, synes jeg, justitsministeren burde gøre det.

At der skulle være taget overpriser på fra 5 til 15 pct., skal efter ministerens påstand være i overensstemmelse med prisdirektoratets redegørelse. Jeg beklager meget, men jeg kender ingen redegørelse fra prisdirektoratet, der siger: i gennemsnit fra 5 til 15 pct. Jeg kender redegørelser, der siger op til 70 pct., i gennemsnit fra 5 til 50 pct. Det var de redegørelser, der forelå på det tidspunkt, da rigsadvokat Pihl afgav sin indstilling, og andre redegørelser forelå ikke dengang fra prisdirektoratet. Alligevel skrev rigsadvok-